

Chương 17

Từ buổi chiều hôm sau, nhà ông Bang bắt đầu bận rộn sửa soạn cỗ bàn cho những người nhỏ mọn đến ăn.

Bà Bang bảo Hàm:

- Con ở nhà bảo chúng nó mổ mấy con vịt, vài con gà để thết bọn người nhỏ mọn nhé! Mẹ, Péng, Ngăn còn phải đi vào các bản mời thêm người mai đến cấy giúp.

Nói xong, bà Bang ra đi với hai nàng sơn nữ, cháu, con, tuổi đôi tám đẹp như hoa.

Hàm nhìn bóng cả ba người khuất sau con đường làng, chàng trở vào gọi thằng Chừ, thím Păn:

- Chiều rồi, hai người đã đun nước sôi chưa để còn luộc gà, vịt làm cơm thết các bạn nhỏ mọn giúp.

- Làm mấy con hờ thầy, con chẳng biết mổ con nào nên đợi thầy đấy.

Hàm gọi nó lên và hỏi:

- Sao mà không gọi tao thân mật như mọi người: nghĩa là mà gọi Péng thế nào thời tao cũng như vậy.

Nó ngần ngừ mãi mới trả lời:

- Người ở cùng một làng với nhau mới dám gọi láo lếu thế. Còn như thầy là người ở phương xa tới đây làm ơn cho làng nước, ai lại dám nói thế sợ trái lễ đạo.

Thầy đã dạy dân làng học. Biết bao nhiêu người dốt cũng đã thành người tốt, biết đọc, biết viết, không một ai quên ơn ấy.

Con đi mổ gà vịt rồi thầy đứng bên cạnh nói chuyện nhé. Chúng con sẽ kể chuyện cho thầy nghe nhiều cái hay.

Hàm gật đầu, chàng cũng cần tiếp xúc chuyện trò với nó một buổi xem sao. Thực ra bao nhiêu lần cũng đi làm ruộng, làm nương, hoặc củi nhưng chưa bao giờ được nói chuyện riêng với nó.

Nó vừa vặt lông vịt vừa kể cho Hàm nghe:

- Cái hôm thầy ốm, Ngăn sang đây thăm thầy khóc lóc mãi. Cô ấy bảo chúng con rằng: Nếu mà thầy chết, cô ta sẽ chết mất thôi. Cô ta yêu thầy lắm đây!

Hàm trở mắt như ngọc nhiên:

- Thật à! Chừ biết nhiều chuyện hay đấy nhỉ. Nói cho tao nghe, lát nữa tao sẽ kể cho mày câu chuyện ông Bang nói mày với tao.

Hôm nay, nó thấy vui vẻ và chính nó cũng không hiểu sao vậy.

Hàm hỏi nó:

- Năm nay Chừ bao nhiêu tuổi rồi. Hôm nọ quan Bang, Péng cũng nói chuyện nhiều về Chừ đấy.

- Gì hở thầy? Thầy nói cho con nghe nhé.

- Hôm qua, trong lúc Péng và tao đang chặt đóm rồi nghe thấy Chừ gọi ăn ngô. Péng bảo với tao rằng: "Chừ ngoan lắm, rất chịu khó làm việc, ông Bang hứa sẽ cưới vợ, chia ruộng đất cho Chừ làm ăn".

Nét mặt nó vui lên, nó cười và bảo Hàm:

- Cảm ơn thầy nhé. Quan Bang nói thật ư?

- Thật đấy, tao không bao giờ nói sai đâu.

Nó đáp:

- Con sợ thế thôi, chứ bao giờ thầy lại nói sai. Thế con sung sướng quá.

Hàm khuyến khích nó thêm lên:

- Cố làm ăn đi! Nhiều cô cảm Chừ lắm kia ấy.

Nó nhanh nhẹn hơn lên, sau khi làm lòng xong mấy con gà, vịt. Rồi nó bảo Hàm:

- Thầy ở nhà bắc chỗ xôi lên cho con nhé. Phải hai, ba chỗ mới đủ ăn. Con xuống suối mổ gà với chúng nó đây.

- Ừ! Chừ cứ đi xuống suối mổ vịt gà, tôi ở nhà sẽ xôi cơm cho.

Péng và Ngăn đã về nhà, chàng không thấy bà nhạc đâu nên hỏi phủ đầu:

- Mẹ đâu? Péng!

Không để cho chị họ trả nhời, Ngăn đáp:

- Mẹ vợ Hàm còn vào trong khe. Thăm mời ông bà Giáo cụ mai đến ăn cỗ.

Chàng chưa bao giờ được nghe thấy tên ông bà ấy nên hỏi.

- Ông bà Giáo cụ nào?

- Thế Hàm không biết à? Họ sống ở đây lâu đời lắm rồi. Chồng bà ta cũng là một người Kinh

Péng tiếp ngắt lời em gái:

- Anh đã làm xong chưa ra đây em bảo cái này hay lắm.

Hàm cũng hiểu được ý tưởng của Péng không muốn để chàng và Ngăn nói chuyện, từ lúc về nàng chưa được bắt chuyện với Hàm.

- Hôm nay Péng đi vào các làng mạc mời dân làng đến cấy hộ, người ta cứ hỏi em đến bao giờ mới cưới. Họ khen bữa ăn hôm nọ to tát lắm.

- Thích quá nhỉ! Chúng ta được mọi người chú ý. Em có thấy vui không?

- Có ạ.

Ngăn gọi:

- Péng và Hàm đâu, ra ngoài này nói chuyện cho vui, ai lại thì thăm như thế! Khách đến chơi cứ quen thôi.

Hàm đáp:

- Người nhà cả, mới dám quên Ngăn đấy thôi. Còn người lạ không dám tiếp thế đâu. Thôi, khách quen hãy nán lòng chờ một chút đã, vì đang mắc dở câu chuyện.

Ngăn chạy vào buồng và hỏi Péng:

- Xôi được rồi, mày ra cho vào cóng đi. Tao muốn nói chuyện với Hàm.

Péng đi ra và đáp:

- Ừ!

Ngăn bảo Hàm:

- Hôm nay anh ở nhà có mệt không? Phải xôi mấy chỗ cơm cơ mà. Péng và em cứ bảo nhau ở dọc đường: thầy giáo chiều nay có làm xong bữa cơm cho anh em nhỏ mạ ăn đấy không.

- Ngăn nói như Hàm chẳng biết làm đấy. Những buổi đầu thì như vậy thật, nhưng bây giờ đã khác rồi.

Cả hai cùng cười. Ngăn thỏ thẻ nói với người yêu:

Em muốn cho mùa thu chóng tới để anh cưới Péng rồi còn làm lễ ăn hỏi em chứ!

- Vâng, Péng cũng bằng lòng đấy.

- Péng bảo em rồi.

Bọn người nhỏ mạ cho ông Bang đã về nhà ăn cơm tối. Péng nhìn thấy bọn họ từ xa nên đã vội bảo nhau:

- Ngăn, Hàm, họ đến nơi rồi! Xong cả chưa?

Chúng mình đi ăn cơm đã để còn tiếp họ chứ. Anh Hàm ở lại ăn sau còn ngồi uống rượu với họ. Nhớ rằng hôm nay có cả các cô, nhất định Hàm bị họ chúc rượu.

Ngăn nhìn người chồng tương lai rồi bèn vực:

- Nhưng Hàm biết uống rượu rồi cơ mà. Sợ gì nữa, chỉ ngại các cô ấy không đủ sức tiếp thôi.

- Chào thầy.

Mấy chàng thanh niên vẫn là học trò Hàm nên bất cứ họ gặp Hàm ở đâu cũng tỏ ra cung kính. Hàm hỏi chuyện họ:

- Các anh có mệt không ?

- Không thầy ạ, có gì đâu, mỗi người nhỏ mạ hết sáu bó lạt (300 mạ).

Chúng con đã cho gánh ra ngoài ruộng cả rồi. Mai thầy ra xem, vui lắm nhé. Các cô nhỏ mạ hôm nay khen thầy đấy.

- Chiêng sáy (Chào thầy).

- Các em vào ăn cơm.

Đồng thời lúc ấy Péng, Ngăn ra thay mặt tiếp đãi bọn thiếu nữ.